KAPOSVÁR

MAGYAR FUTÁR

KAJNISS FERENC LAPJA

100-IK BEVETÉSÉT
ÜNNEPLIK EGY MAGYAR REPÜLŐSZÁZAD PARANCSNOKÁNAK A SZOVJETFRONTON
(Kovács Jenő felvétele)

A századik bevetés

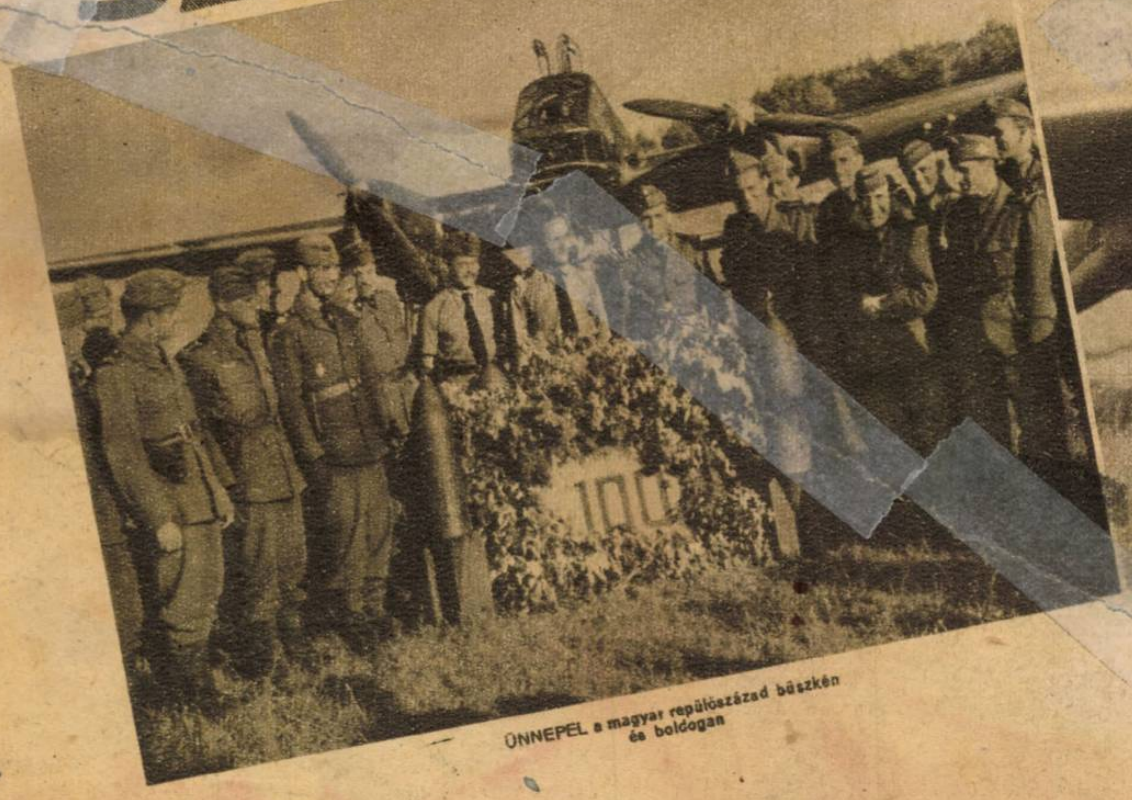

ÜNNEPEL a magyar repülőszázad büszkén és boldogan

BALOGH JÁNOS főhadnagynak a parancsnok megfigyelőjének ugy 100-adik bevetését ünnepelte

Torlódnak a harc eseményei a keleti fronton, minden órában változik a hadihelyzet. Az ellenséges vonalak mögött döntő érdekességű mozdulatok játszódnak le s ezeket megtudni: az eredményes elhárítás első feltétele ... A magyar légierők közelfelderítő alakulatai két hónap óta szakadatlanul végzik ezt a nehéz és szép feladatot, vakmerő bátorsággal és kimagasló eredménnyel. **E rövid idő munkájának eredménye három honvéd-repülő száz-száz bevetése!** A példát mutató századparancsnokot híven követik beosztottjai és veszélyes munkájukat a szövetséges német parancsnokságok is elismeréssel értékelik.

(A Magyar Futár kiküldött munkatársának Kovács Jenőnek felvételei. Repülő tudósító szakasz

NÉMET TISZT GRATULÁL a kiváló bajtársnak, sok közös küzdelem emlékével

BÁTOR MEGFIGYELŐT üdvözli a parancsnok és ritka jó itallal kínálja meg

A SZÁZADIK BEVETÉSÉRŐL visszatérő Garlati Szilárd hadnagyot hűséges bajtársak fogadják →

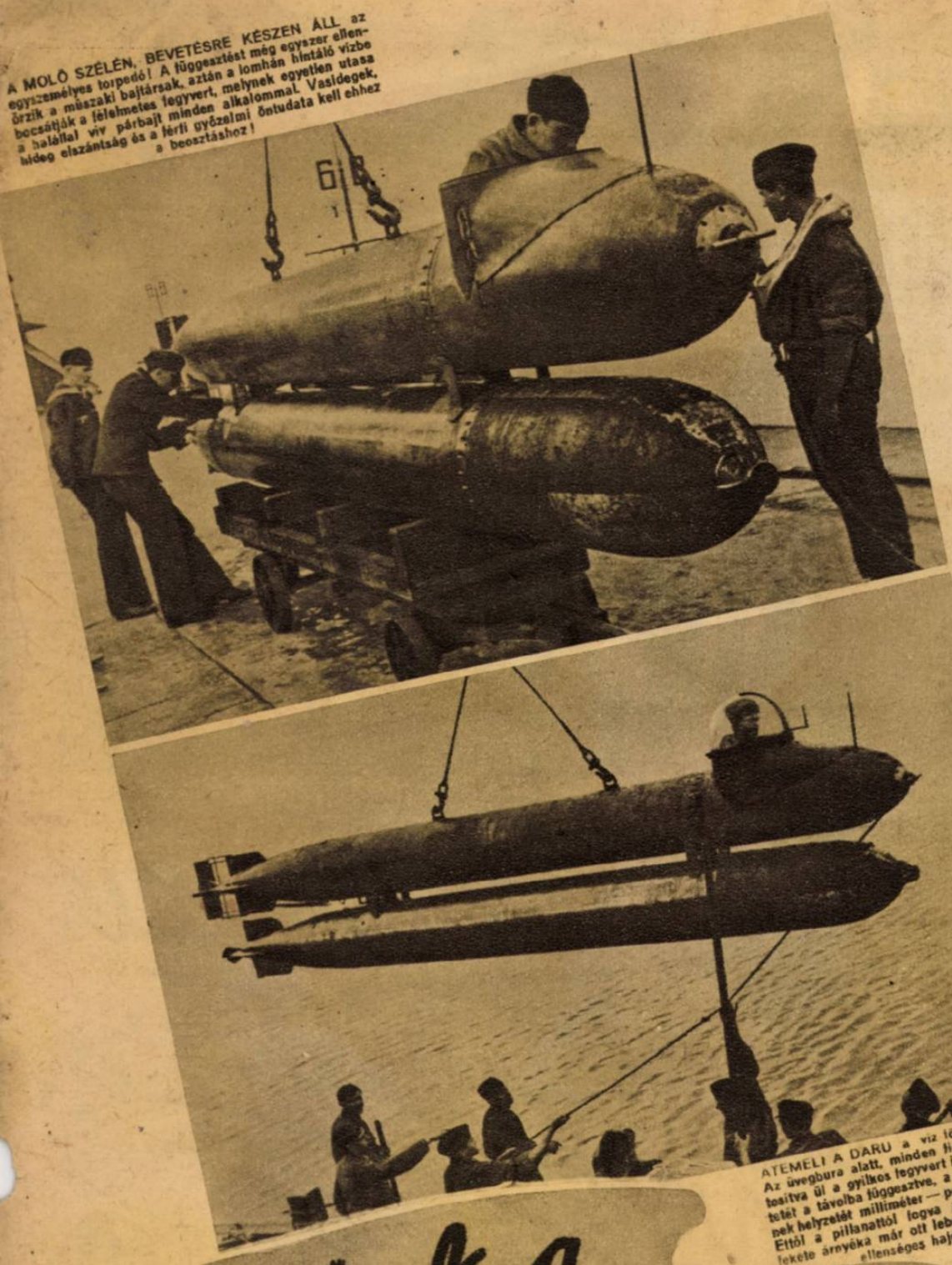

A MOLÓ SZÉLÉN, BEVETÉSRE KÉSZEN ÁLL az egyszemélyes torpedó! A függesztést még egyszer ellenőrzik a műszaki bajtársak, aztán a lomhán hintáló vízbe bocsátják a félelmetes fegyvert, melynek egyetlen utasa a halállal viv párbajt minden alkalommal. Vasidegek, hideg elszántság és a férfi győzelmi öntudata kell ehhez a beosztáshoz!

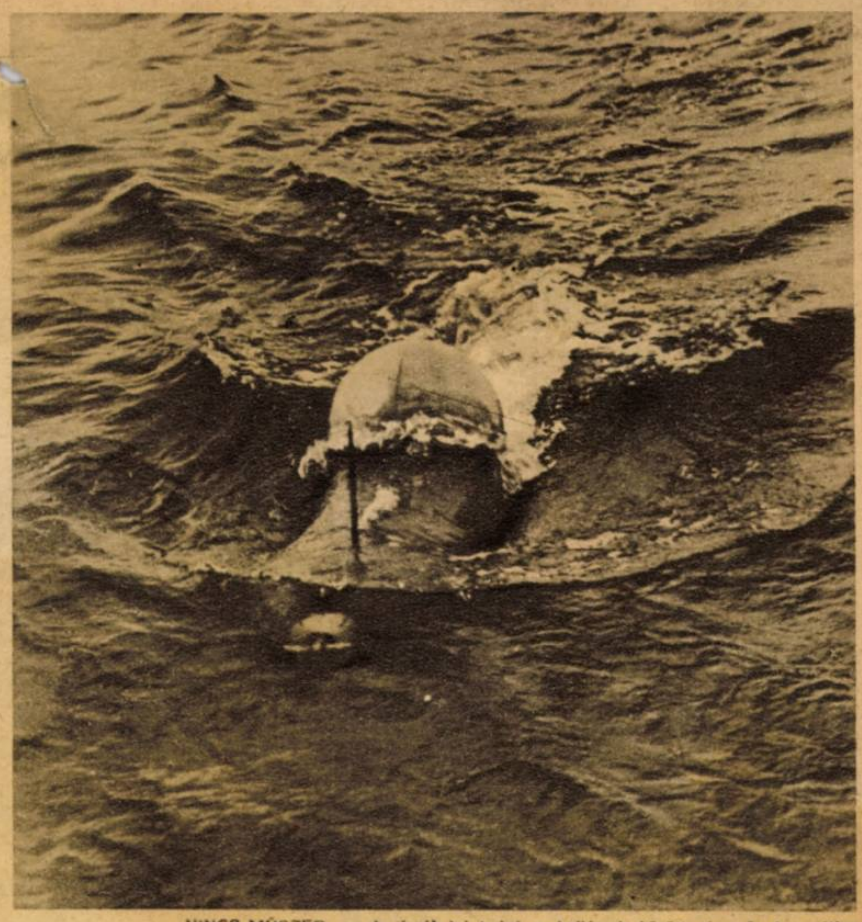

NINCS MŰSZER, amely érzékelni tudná a hullámok között elvesző, észrevétlen egyszemélyes torpedót... Az ellenségtől nincs mit tartani, a kezelő katonának csak arra kell vigyáznia, hogy idejében oldja el a robbanóanyaggal töltött lövedéket, amikor már célba talál s a robbanás őt még nem veszélyezteti...

ATEMELI A DARU a víz fölé a torpedót... Az üvegbura alatt, minden figyelmét összpontosítva ül a gyilkos fegyvert irányító hős, tekintetét a távolba függesztve, a célpontra, amelynek helyzetét milliméter — pontossággal ismeri. Ettől a pillanattól fogva a biztos pusztulás fekete árnyéka már ott lebeg a mit sem sejtő ellenséges hajó fölött!

Hősi ének a magányos bátrakról...

(A MAGYAR FOTÁR EGYEDÜLÁLLÓ KÉPSOROZATA AZ ÚJ NÉMET FEGYVERRŐL: AZ EGYSZEMÉLYES TORPEDÓRÓL)

A nyugati csatában megjelent az új német fegyver: a tömeg és anyag mérkőzésében a magányos férfi halhatatlan bátorságának és hősiességének eszköze, az — egyszemélyes torpedó. A halállal játszik a katona, aki úgyszólván kézenfogva vezeti a pusztulás démonát az ellenséges hajók felé, de a német haditengerészet tisztjei és matrózai, s a többi fegyvernem katonái százszámra jelentkeznek önként az új fegyver szolgálatára! Az egyéni bátorság hősköltemény minden vállalkozás, amit végrehajtanak, hiszen csak közvetlenül a cél előtt, a legutolsó pillanatban engedik romboló útjára a kormányzott torpedót. Ehhez a fegyverhez kellenek férfiak, — nem a terrorbombázáshoz!

„ÍGY SÜLYEDT EL AZ ANGOL CIRKÁLÓ." — végzi előadását a lovagkeresztes Walter Gerhold főtörzsőrmester arról a vállalkozásáról, melynek során a Szajna torkolatában állomásozó angol hadihajók közül kilőtt egy nehézcirkálót. A bajtára odaadón figyel, bár maga is győzelmet aratott már az egyszemélyes torpedóval: víz alá küldve egy 4000 tonnás tankhajót. A jobboldali fiatal tengerész mindössze 17 éves, de önként jelentkezett a szolgálatra!

MINDÖSSZE 21 ESZTENDŐS Schachinger Ernő, bécsi mechanikus, a hadiflotta matrózа, aki száz és száz társához hasonlóan, önként jelentkezett az új fegyver kiszolgálására... Első bevetésén egy 7000 tonnás, hadianyaggal és kanadai katonákkal megrakott angol gőzöst süllyesztett el! Értékes megfigyeléseit visszatérése után elmondja a bajtársaknak, — így gyarapodik a harci tapasztalat...

BAJTÁRSAK KEMÉNYSZORÍTÁSÚ KEZE NYÚL a visszaérkezett felé... Az egyszemélyes torpedó hőse nevetve fogadja a szerencsekívánatokat, a törékeny sajkában ülve. A férfiélet egyetlen, végső értelme a küzdelem, — ennek a törvénynek tudata ragyog a győző szemében!

A BRIT ADMIRALITÁS VESZTESÉGJELENTÉSEI keserves szavakkal növekedtek meg, mióta a flandriai utánpótlás hajóira az egyszemélyes torpedók vadásznak. A partok közelében, a cél előtt tölti el legnagyobb aggodalom a gőzösök legénységét és katonautasait, akiket minden pillanatban fenyeget a kikerülhetetlen halál veszedelme... A nyugodt tengeren hol itt, hol ott csapódik égnek egy koromfekete füstfelleg, hírül adva, hogy a La Manche vizén halálmegvető német katonák, magányos férfiak szállnak szembe az ellenség fegyvereivel

„MOST A FÜLEM HÚZD MEG!...“ Kölcsönös fülrángatás néger módra s a zene ütemére. A szenvedélyes púka-púkázónak hosszabb lesz idővel a fülcimpája...

NEW-YORKBAN A RYKER-IKREK A PÚKA-PÚKA MESTEREI A négykézlábas figura után megverik az indián dobot s akkor lehet újra táncra kérni őket...

A legújabb amerikai táncőrület...

Ezrével hullanak el vérbeborultan az amerikai katonák az európai frontokon s New-Yorktól San Franciscóig dühöng odaát az eszeveszett tánc, a néger rángatódzás, a pénz, a vagyon s a háborús jövedelem orgiáiban. A legújabb táncdivat a púka-púka. Egy kis óceáni szigetről nevezték el ezt a kicsapongó idegőrületet, amelyben hiányosan öltözött bárleányok és ledér nagymamák forognak dobszóra, matrózokkal, siberekkel és fégi terroristákkal a végkimerülésig. Púka-pükázni tanul mindenki Amerikában. S ezek akarnak világrendet és munkaerkölcsöt diktálni Európának!... Ezek a púka-pükások!...

Púka-Puka hej!...

1 FIGURA: Ereszkedj le négykézláb!
2 FIGURA Most a fülem húzd meg!
3. FIGURA Ficamítsd ki a kezem!
4 FIGURA Ide nyomd a derekat!

v. fff

„FICAMITSD KI A KEZEM!“ Általában guggolva kell táncolni a púka-pükát. Az öregebb sziberek viszont általában csalnak, mert gyorsan szeret a lábuk s csak a hatalok bírják az iramot.

„IDE NYOMD A TERDEDET!“ Ez a csúcspontja a vad táncnak a legtöbbször drasztikusabb a forma, mint ezen a képen... Addig dörgölődzmek így, amíg kibírják s köztaps jutalmazza a győzteseket. Púka-púka haj

HÉTRŐL HÉTRE

V

Riadót dobol

a történelem, s végzetes zúgása elől senki nem dughatja be fülét, senki vad és harsogó pergését hallhatatlanná nem teheti: — valamennyiünknek szól az, s nincs ember az országban, akinek számára a harcra hívó jelne az élet vagy halál felrémlő, végső kérdését jelentené . . . Olyan óra ez, amikor nincs szükség többé illúziókra, csak a kegyetlen őszinteség, a nyílt számadás, az erők, lehetőségek, kötelességek és áldozatok hideg felmérése az egyetlen tennivaló! Ismerjük a sorsot, s meg kell ismernie mindenkinek, aki nem akar felmenthetetlen vádlottként ítélete alá kerülni a történelemnek. Ostromlott várban élünk s a bástyák között nincs többé helye semmiféle vitának! Azok, akiknek holnap a harc lesz a kötelessége, egymás oldalán, vállt vállhoz vetve, s ma nincs szorgosabb gondjuk, mint a végső küzdelem fegyverét előkészíteni, nem pocsékolhatják többé becsületes jóhiszeműen a mindennél drágább időt belpolitikai veszekedéssel, elfogult pletykázással s afölött való dulakodással, hogy ki legyen a vezér, kinek legyen joga parancsokat osztogatni. Ha valaki egy másik csillagról nézne bennünket e vihart zúgató napokban, a legnagyobb történelmi orkán egymást gyujtó villámlásai közben, s látná, hogy gyűl a veszély, de ugyanakkor azt is: a léhaság, a könnyelműség, lelkiismeretlenség, egyéni torzsalkodás, kis tülekedések mint züllesztik szét a harci egység frontját, elszörnyedne rajtunk! Egyetlen lehetőségünk van, hogy életünket megmentsük, s ...m a bús dicsőségű földön az utánunk következő nemzedékek boldogságát biztosítsuk: a ...rc, s teljes egyetértés a küzdelemben! Minden ...csinyesség félrerúgása, minden hiábavalóság ...állítása, s a lelki összeforradás azokkal, akik a ...alál szérűjén forgolódnak, akik életüket naponta ...etik a halál kockájára, mert érzik a kötelesség mindennél hatalmasabb törvényét gyarló sorsukon, s az örök nemzet és a halhatatlan magyarság megmaradásának törvényét, — ez a kötelességünk itthon, hogy az ő küzdelmük, véres, hősi haláluk, vagy a csatákon tett diadaluk ne legyen hiábavaló! Ezt kell megértsék azok, akik a néphez szólnak, a nemzet tanítói, a mérnökök, akik a termelést vezetik, a munkások, akiknek szorgalma a háború vad lángolása közepette helytálló fiaik életét mentheti meg, a föld népe, amely a termést betakarítja, s a hivatalnok, aki nem lehet többé a régi, mert a nemzet életének veszedelmében testvérét kell kiszolgálja!

Aki nem rabló,

hanem a maga érdekében és a nemzet jövője javára dolgozik, szenvedni, áldozatokat hordozni tud, az kegyetlen bizonyossággal érzi, hogy nem engedhetjük meg többé magunknak a széthúzás balgatag fényűzését, s a végzet nyitott kapujában, világosan látva mindazt, ami küszöbén túl reánk vár, nem foglalkozhatunk nyomorult semmiségekkel, nem vitatkozhatunk afölött: ki a jobb magyar itthon, s kit illet az elsőség a hatalom kényelmes székében. Lehetetlenség, hogy ez a nép meg ne találja lelkét a legszörnyűbb veszedelemben, amely valaha, tíz évszázad szakadatlan históriai viharja között fenyegette, s ne tudjon határozottan, bátran verekedni az életéért . . . Álljon hát félre mindeki, aki lelkében és akaraterejében ütődött, tétovázó, vagy gyáva, s emelje helyükre az életösztön világos parancsszavára a nemzet közakarata azokat, akik a magyarság legjobbjai! Mindenkit, aki vezetni képes munkában és harcban, aki nem hátrafelé kacsintgat, nem az alku parolázásait fontolgatja magában, behajtott ablakok és zárt ajtók mögött, s akinek nem legfőbb gondja a befolyás, hatalom, haszon minél nagyobb részének kikanyarítása önmaga és hívei számára a nemzetnek abból az erkölcsi és anyagi birtokállományából, amelyet a Kárpátok kapui előtt álló ellenség — teljes egészében fenyeget. Ne akarjanak osztozkodni, s szerződést kötni a magyarság javaira, mert ezek a javak márholnapra a legkegyetlenebb tűzvész martalékaivá válhatnak, s akkor az egyéni haszon gyászvitézei éppen olyan meztelen koldúsokként állanak itt, a négy folyó völgyében, mint azok, akik e javakat tiszta nagy szándékkal védelmezni akarják. Az új Mohácsról sokszor és sokat beszéltünk, s nagy bús fogadkozásokat tettünk, hogy keserves tragédiáját megismétlődni többé nem engedjük, a multat s jövendőt egyformán megbünhődött magyarság életében. Ne támadjanak hát silány Zápolyák, ne teremjenek kis szemétdombjukat zászlós bandériumnak néző tökmagoligarchák, akik ordító híveikkel az osztozás kedvéért hangoskodják magukat tömeggé s duzzogva vonulnak félre a mindenkire egyformán kötelező odaadás elől . . .

Tele jajgatják

a világot a külföldi sajtó lapjai a magyarországi zsidóság keserves szenvedéseivel, s tudjuk, hogy a szívreható tudósításokat író kezeket a fajrokonok vezetik a papiron! Izrael nemzetközi befolyása, pénze, hatalma rajzoltatja a pokoli színekkel lángoló képeket, s íratja le a legvadabb hazugságokat, amiket csak Juda ótestamentumi fantáziája képes kiagyalni a kínzásokról, tömeggyilkosságokról, miközben a budapesti utca úgy ragyog, tele sárga csillaggal, mintha fényes nappal az augusztusi ég költözött volna le a Duna partjaira, visszfényt dobni a magas mennyboltra, Dávid jelvényéből... Ahány zsidó van ebben a milliós városban, az mind a szabadság örömét élvezi, reggel 11-től este 5-ig, s a keletien buja asszonyok ma is brilliánsgyűrűs ujjakkal igazítják meg a divatos nyári ruhán a csillagot, az állítólag sanyargatott, életerős férfiak pedig, akik a biztonság langyos légkörét élvezik a kialakult utcai kaszinókban, angolposztós eleganciával beszélik meg a legfrissebb rémhíreket, mialatt a magyarság legjava-fiatalsága a galiciai mezőkön vérzik a bolsevizmussal való harcban! Tanu rá mindenki, akinek meg van a szemevilága, hogy ez a zsidóság mennyire nem szenved, s milyen bizakodó derűvel néz jövendője elé a szentkereszt szövetség palotája előtt kikeresztelkedési jelentkezésre gyülekezve, vagy a plébániák előtt cigarettaszünetet tartva a krisztusi igazságok megismerése közben! Minden szenvedése csak az Juda gyermekének, hogy nem ülhet többé a langyos dunaparti délutánban órák hosszat a korzó székein, nem nyújtózhatik el a kávéházak terraszain, s este nem pezsgőzhetik a négerzenét harsogó bárokban, a konjunktúra dús profitjából . . . Ez hát az az egekre kiáltó kínzás, az az újkori inkvizíció, amelyért bennünket keserű bűnhődéssel fenyeget valahány zsidó pennaforgató és orrhangú rádió-rémhírkovács nyüzsög a bús földtekén? Ez a tilalom teszi véressé a mi kezünket, s vonja fejünkre a választott nép istenének bosszúját hetedíziglen? Ez a tilalom, mely parancsoló ujjakkal utasítja el a pesti zsidót a szórakozóhelyekről, s teszi lehetetlenné számára a destrukciót, a szellemi és erkölcsi rombolást?

Mert egyéb

baja aztán nincsen a hatezeréves emigrációban élő izraelitáknak a kies Duna partjai mentén . . . Kivonultak bizonyos házakból, értékeikkel, eldugott készpénzükkel s a nap huszonnégy órájából számukra biztosított hat szabad óra éppen elegendő, hogy továbbra is irányítói maradjanak a feketepiacnak, hogy bizonyos portékát még mindig csak tőlük, vagy rajtuk keresztül lehessen megszerezni. Ahogy Juda erkölcstelen népe tette mindig, most se tartotta be a törvényt, most is kijátszotta a rendelkezéseket és pénzzel destruál, megtévedt lelkeket vásárol. Óriási tömegei munka nélkül élnek, még hozzá igen jól élnek, gazdag rétegeikben sokkal gondtalanabbul, mint az a svéd, svájci, vagy portugál munkás, akikkel a nemzetközi jóléti szolidaritás törvénye alatt álló sajtó elhitette a rémhíreket magyarországi helyzetükről. Nincs az a zsidó Budapesten, akinek ma is meg ne volna a biztos üzlete, s olyan jövedelme, amellyel szívesen cserélne a verejtékét hullató dolgozó, — mit találnak hát rajtuk olyan szánnivalót? Igaz, hogy a felébredt nemzet életösztöne kikorbácsolta őket azokról a helyekről, ahol évtizedeken keresztül ártalom voltak a magyarság minden létkérdésében, s ahol hatalmukkal, befolyásukkal csak azon dolgoztak, hogy népünket kiforgassák igaz valójából, elrothasszák erkölcsét, megmételyezzék gondolkodását, s készséges rabszolgát formáljanak belőle a zsidó világuralom új Bábel-tornyának építéséhez. De megérdemelné a történelemből való nyomtalan kisöprést az a nemzet, mely ilyen törekvések ellen nem védekezik, s nem találja meg az egyetlen orvosságot a fertőzéssel szemben. Világbirodalmakat rágott szét az emberi história évezredei alatt Juda népe, s a magyarságtól senkise veheti rossznéven, ha nem akar erre a sorsra jutni.

Mindegy,

milyen pecsétet ütnek majd egy jegyzőkönyvre Moszkvában, mindegy, hogy Sztalin, Molotov, vagy aki éppen szóbaáll a Londonból elunszolt Mikolajczyk emigráns lengyel miniszterelnökkel, mit igér majd Polonia boldogítására... A végén becsapják a lengyeleket, hiszen a tárgyalóasztal mellett a történelem legnagyobb hamiskártyásai ülnek, s akik ehhez a játékhoz Londonból, meg Washingtonból kibicelnek, már régen elárulták: milyen lapokat tart a kezében a hazátlan lengyel politikus. Sztalinék megalakították Moszkvában a bolsevista bizottságot, amely majd új katyni tömegsírokat ásat lengyel földön, s megteremti a halál kegyetlen egységét, ellentmondás nélküli egyhangúságát ott, ahová a vörös uralom számára szabad utat csinált az ágyúk elé kergetett proletár. Mi szava lehet még, mi kérnivalója Mikolajczyknak, hiszen Churchillnek se, Rooseveltnek se volt hajlandó a vörös cár egy tapodtat se engedni a lengyel kérdésben elfoglalt álláspontjából? Az egész hitvány komédia csak arra megy ki, hogy az elárult lengyelek megrémítő végzete ne ejthesse gondolkodóba az európai népek közül azokat, amelyek hisznek még az illuziókban, s a politikai tények, a szépen fogalmazott diplomáciai okmányok mögött nem fedezik fel mindjárt a gyilkos valóságot. Lengyelországot belehajszolta a plutokrácia cinikus rablóvilága a második világháború kegyetlen viharába, s a megütköző, kigyenlíthetetlen ellentétek összecsapásában elvéreztette, nem nyujtván neki más vigasztalást, mint azt, hogy a nagyon is kétes győzelem után majd kárpótolja a fehér sas nemzetét. 1944 döntő nyaráig élt a kegyes hazugság s az erők végső összecsapása előtt a vörös segítségért cserébe még igéreteüket is elárulták a londoni urak... Afrikában meghaltak a brit világbirodalom érdekeiért a lengyel légiók, s az itáliai fronton azzal küldték faltörő kosként a német acélvonalak széttörésére a hazátlanokat, hogy most fogják nemcsak megbosszulni 1939 szeptemberének végzetes veresége it, de ezekben az öldöklő csatákban szerzik is vissza országuk szabadságát... Még élnek ezredek a hirtelen összetoborzott emigránsokból, de Moszkvában már végleg lezárták a lengyel aktát s reáütötték a jogerő pecsétjét, melyen ott van az angol címer is, hozzájárulni Pilsudski marsall hazájának visszavonhatatlan felosztásához... Mikolajczyk útja már csak komédia . . .

A görög himnuszt hallgató tömeg

Athén: Kommunistaellenes nagygyűlés a görög fővárosban, a „Herodes atticus" sok évezredes falai között

Az ősi görög székház bejárata ←

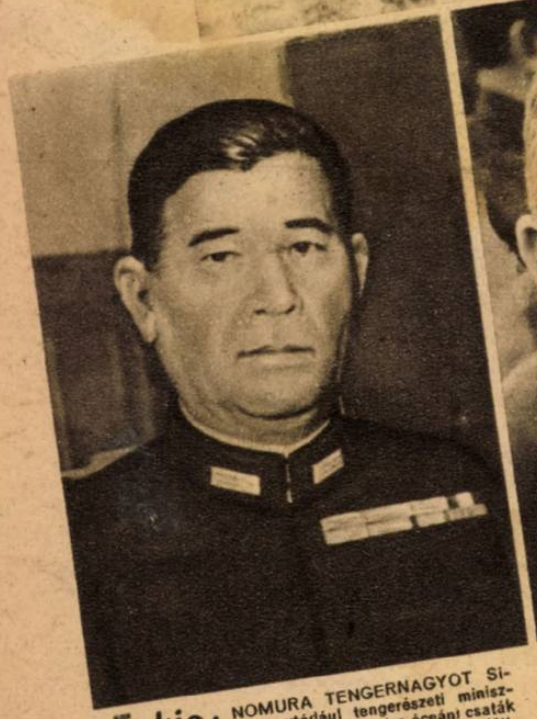

Tokio: NOMURA TENGERNAGYOT SIMADA utódául tengerészeti miniszterré nevezte ki a Tenno. A csendes óceáni csaták ismertnevű hőse ezzel az új, döntő fordulat előtt, mely a Távolkelet tengeri uralmát meghatározza, a legfőbb irányító állásba került...

Moszkva: Különleges megbízatással Isztambulba utazott a vörös diplomácia legmozgékonyabb ügynöke, Visinszkij, aki Sztalin teljes megelégedésére készítette elő Olaszország déli részének bolsevizálását és az algíri francia emigráció vörösre festését is ...

London: Churchillek Moszkvába küldték a lengyel emigráció „kormányának" elnökét, Mikolajczykot, hogy miután a plutokráciák nem voltak képesek Sztalinékkal szemben megvédelmezni a lengyel érdekeket, — ő könyörögjön ki a bolsevistáktól valami kegyet... Igaz, hogy közben már a Kreml megalakította a „szabad lengyelek tanácsát" és az izvesztija „áruló gazembereknek" nevezte ki a londoni emigráció tagjait

Oslo: A LEGNAGYOBB NORVÉG ÍRÓ, a szegénység és a munka hőskölteményeinek utolérhetetlen tollú írója, Knut Hamsun augusztus 4-én ünnepli 85-ik születésnapját. A hajlott korában is csodálatos munkabírású Hamsun az új európa egyik legelkesebb szellemi munkása

Budapest: AZ ANGOLSZÁSZ TERRORBOMBÁZÓK támadása után vitéz Imrédy Béla meglátogatta a Nagy-Budapest déli negyedében károkat szenvedett lakosságot és személyesen győződött meg a mentési munkálatok és a gyors segítségnyujtás eredményéről

ALIG MARADT EGYETLEN HÁZ ÉPSÉGBEN a légi kalózok dúlása után... Csupa földszintes családi hajlék — kedvelt célpontja a gyáva és elvetemült, minden emberségből kivetkőzött ellenségnek !

ÉGŐ BUTORDARABOKAT, szőnyegeket mentenek a lángoló lakásból, amely gyújtóhasábot kapott... A gyors segítség sok értéket óvott meg a megsemmisüléstől

Oslo: Tüntet a norveg főváros népe a bolsevizmus ellen!

Lyon: Petain marsallt, a francia államfőt üdvözli Gerlier lyoni érsek →

Petain marsall beszél Lyon népéhez a rend és a kötelességteljesítés megváltó erejéről

Páris: Darnand, a francia milicia parancsnoka leleskedi az új rendfenntartó alakulatokat egy párisi kaszárnyában

KESSELRING MARSALL megsebesült az olasz fronton. A déli hadszíntéren küzdő német hadsereg vitéz vezére mindenütt váratlanul jelenik meg az első vonalban s angolszász perpétzben kapott sebet. Az első segélynyujtás után további folytatta a frontszakaszok látogatását...

Budapest: Vitéz Báldy Alajos altábornagy 123 levente tüntetett ki a teljesítményi éremmel a Hősök-terén megtartott, felemelő ünnepségen! A jövendő magyar honvédei személyes bátorságunk és áldozatos hősegünk napról-napra adják tanujelét a történelmi napokban!

Budapest: A Nyomdász-Kupa döntő mérkőzésén a Pallas-Stádium csapata 2000 néző előtt győzött a Szakszervezetek Házinyomdájának együttese ellen és 4:2 arányban a utolsó ellenfele lőtt nyerte az értékes díjat. A Magyar Futás képe a játék legizgalmasabb pillanatát örökíti meg

A HÁBORÚ MÉLYSÉGEIBŐL

HARC MINDHALÁLIG! A La Manche csatorna vizén órákon át küzd a kis német naszád a sötét rajokban támadó angolszász repülőgépek ellen. A megtépázott tüzér egő szemekkel figyeli a támadó gépeket s alig várja, hogy ismét bekapcsolják a folytathassa a halál kérdelmet...

MENEKÜLÉS A „FELSZABADÍTÓK" ELŐL. Egy szétbombázott kis francia város lakossága bujdosásba indul. A puszta élet és néhány szegényes bútordarab megmentése a szenvedésekkel szembeni cél...

LÉGI GÉPPUSKATŰZBEN! Az ellenséges harci repülők mélytámadásában zúdítanak géppuskatüzet a polgári lakossággal szemben. Az ütésben elhagyatott gyermekkocsi áll a az asszonyok a fal mellé lapulva, a testükkel védik magukat közöttük a gyermekeket...

A HALOTT VÁROS. Évszázadok európai kultúrájának történelmi tisztet emporte el a lőtő szünetről az ágyúzás és a légi bombázás. Normandia most kelet felé menekülő, vereségbe munkájának és kis emberi örömeinek feltépett földjéről...

A HALÁLFÉLELEM BORZALMAS ÓRÁI UTÁN... Normandiai franciák az angolszász szőnyegbombázás után. A légi terroristák a szövetségesnek mondott franciák közül, több mint 50.000 embert, asszonyt, leányt, gyereket és aggastyánt megöltek a tengerparti hadműveleti terület károsításában...

AZ ELNÉMULT HARANGOK LOVÁG FÖLDIG ROMBOLT SZÉKESEGYHÁZÁBAN. Tört márványoszlopok és összetört perendék borítják az oltárokat, a szentképeket is és Krisztus keresztjét. Normandia pusztításának szimbóluma ez a kép...

PERGŐTŰZ ZÚDUL A KÁRPÁTI ÁLLÁSOKRA!.. Mezőhegyi szem lehet, amíg végett nem ér a menydörgésszerű robbanások egybeolvadó zaja. A katonák feszülten figyelnek parancsszóra. Ha megjött a pokoli tűz, kezdődik az ellentámadás...

SEBESÜLTEK SZÁMBAVÉTELE A KÁRPÁTI FRONTVONALON. A rendtartás hatalmas szervezete a gigantikus csaták órájában is rendelkezésre dolgozik. Ha nem így volna, minden összeomlana...

ELSZÁLLÍTÁSÁÉRT KÖNYÖRÖG A SEBESÜLT ANGOL A CAENI CSATATÉREN. De csak kötést és vigasztaló szót kaphat egyelőre, mert az ágyúk szaga ontják körös-körül a tüzet...

ITT ÁLLOTT HITLER VEZÉR ÉS KANCELLÁR, a körrel és nyíllal megjelölt helyen a robbanás pillanatában! A rádiókép világosan szemlélteti a megmenekülés bámulatos csodáját. A baloldali ablakokon Hitler több munkatársát az udvarra repítette a lángnyomás

GÖRING MARSALL ELSŐ SZEMLÉJE A SZÉTROBBANTOTT TANÁCSKOZÓ TERMÉBEN. Göring repülőgépen sietett a főhadiszállásra, a sikertelen merénylet után

(A Magyar Futár rádióképe)

Rádióképek a Hitler ellen

A MAGYAR FUTÁR BESZÁMOLÓJA A NÉMET NÉP ÉS AZ

GÜNTHER KORTEN vezérezredes, a német légi erő vezérkari főnöke, életét vesztette a Hitler elleni merénylet pokolgépére

DÖNITZ VEZÉRADMIRÁLIS történelmi rádióbeszéde a sikertelen merénylet éjszakáján. Dönitz beszédét Hitler is meghallgatta, tőle jobbra ül, bekötött fejjel a megsebesült Jodl tábornok

HITLER MEGMUTATJA A DUCÉNEK a merénylet színhelyét

(A Magyar Futár rádióképe)

A DUCE MEGDÖBBENVE FIGYELI AZ ALJAS, ORGYILKOS BOMBAMERÉNYLETTEL MEGRONGÁLT FŐHADISZÁLLÁST

MEGMENEKÜLT HŰSÉGES munkatársait üdvözli a Führer, a merénylet estéjén tartott megbeszélésen.

HITLER, A CSODÁVAL HATÁROS MEGMENEKÜLÉS UTÁN. Balról-jobbra: a Duce, Bormann Martin birodalmi vezető aki könnyebben megsebesült, Dönitz admirális, Hitler, Göring marsall, Fegelein SS-csoportvezető és Loerzer vezérezredes. A Führer balkezén leragasztott égési seb. Jobbkeze is megsérült s a homlokán égési sebeket szenvedett, de a Gondviselés megőrizte az európai szabadságharc vezetésére.

elkövetett merényletről

EURÓPAI SZABADSÁGHARC VEZÉRÉNEK MEGMENEKÜLÉSÉRŐL

A Gondviselés csodája volt a bombamerénylet meghiusulása!

GÖBBELS MINISZTER A FŐHADISZÁLLÁSON. Hitler Adolf a totális mozgósítás birodalmi biztosává nevezte ki Göbbels minisztert, a merénylet után.

(A Magyar Futár rádióképe)

↑AZ ELSŐ MEGBESZÉLÉS A FŐHADISZÁLLÁSON, AZ ORVOSI SEGÉLYNYUJTÁS UTÁN. Középen Hitler, jobbra Jodl tábornok, aki a fején sérült meg s mellette kötéssel a nyakán Below ezredes, Hitler légügyi adjutánsa.

BÉCSBEN SZÁZEZREK TÜNTETTEK A MERÉNYLET UTÁN S VIHAROSAN ÉLTETTÉK HITLER ADOLFOT, NEMZETISZOCIALISTA HŰSÉGGEL.

(A Magyar Futár rádióképe)

MUSSOLINIT BÚCSÚZTATJA a német főhadiszálláson Hitler, Göring és Ribbentrop. A Führer a balkezét nyújtja a Ducénak a merényletnél megsérült jobbkeze helyett.

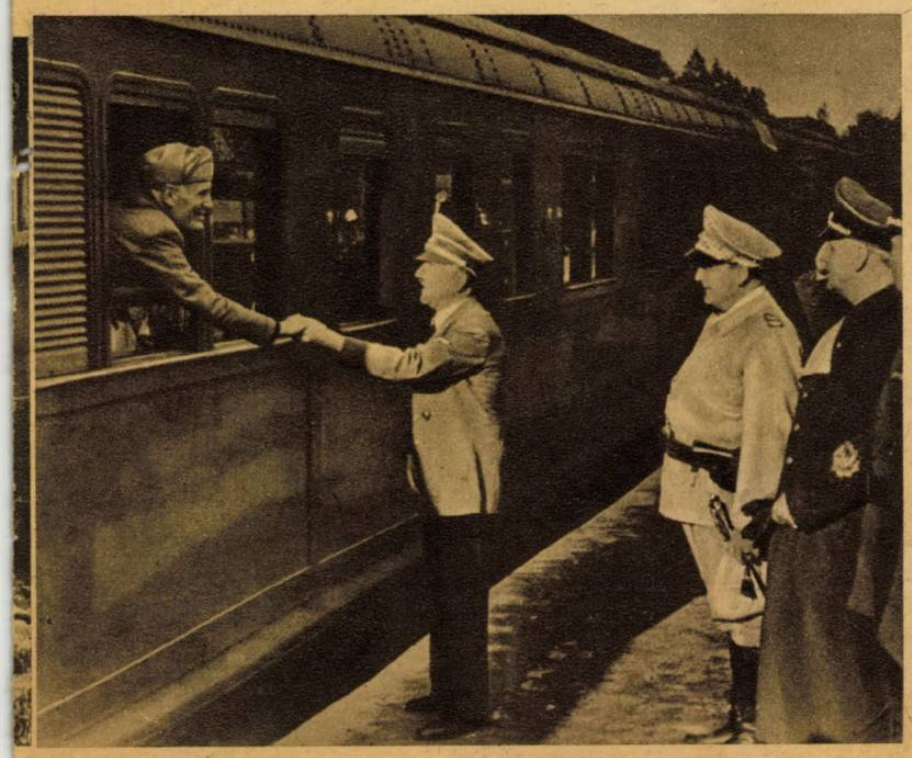

Mussolini a német vezetés alatt kiképzett Monte Rosa hadosztály előtt. A Duce jobboldalán Carloni tábornok a frontra vezényelt hadosztály parancsnoka és Graziani marsall az olasz csapatok főveze halad

A DUCE SZEMLÉJE

HARCBA INDUL A MONTE ROSA HADOSZTÁLY

A „MONTE ROSA" lobogó... német szalag... fasiszta jelvény

A DUCE FELAVATJA a hadosztály zászlaját

MUSSOLINI ÉS GRAZIANI ↑ ELÖTT dübörögve menetel az uj harci alakulat

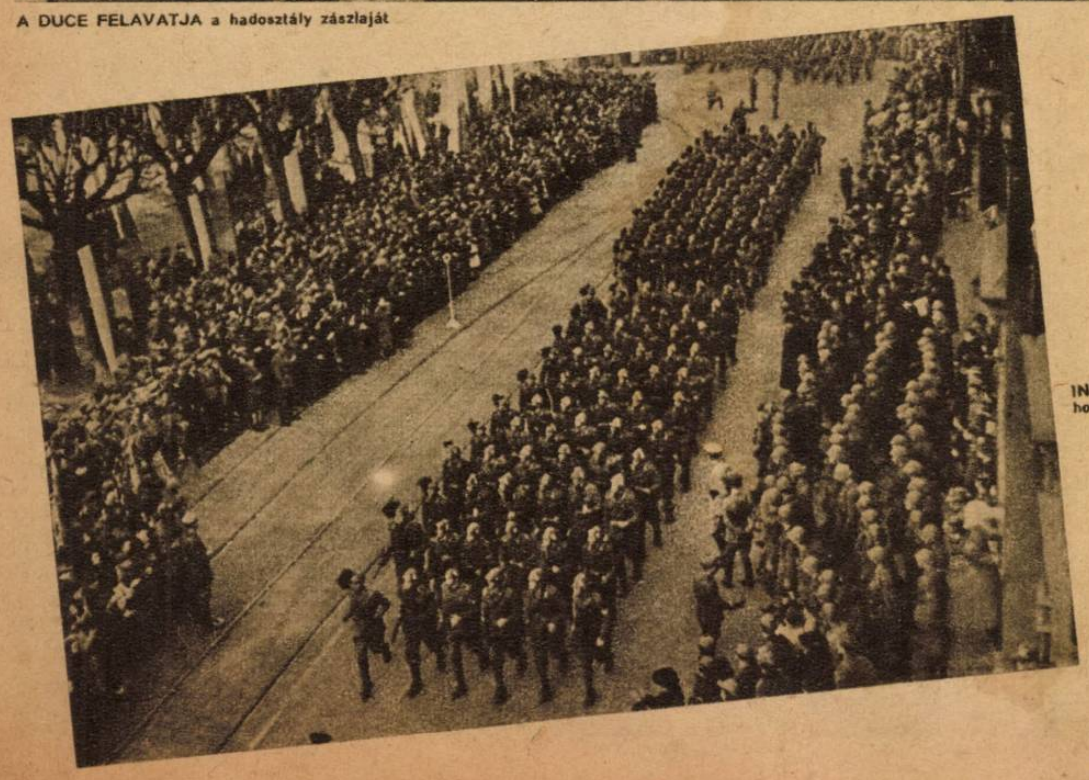

INDULÁS a frontra, valahonnan Felsőolaszországból

GRAZIANI MARSALL katonáit figyeli...

HADIJELENTÉSEK — CSATÁK ÉS ÚJ FORDULATOK

Július negyedik hetében az Európa elleni általános támadás hevessége és terjedelme napról-napra nőtt. Az egymásra torlódó harctéri események bel- és külpolitikai vonatkozásban is erősen éreztetik hatásukat. A Hitler elleni mérénylet kétségtelenül evvel az általános támadással, illetőleg ennek eddigi külső eredményével állt okozati összefüggésben. Az összeesküvők névsorából teljesen hiányoztak azok, akik a mostani harci szakaszban a nagy összefüggéseket tisztán látják, akik az egészet át tudták tekinteni. A német véderő és a német nép egyetlen emberként utasította el az árulók tervét és totális mozgósítással felel a belső ármánynak és a külső erőszaknak. A londoni emigráns lengyel kormánynak inába szállt a bátorsága. Az orosz támadó ékek Varsó felé közelednek és a Szovjet lengyel területen felállította „a nemzeti felszabadítás lengyel bizottságát", London pedig megtagadja az emigráns kormányt, ez a kormány tehát most nagy sietve Moszkvában alkudozni próbál — megjósoljuk nem sok reménnyel és kilátással. Az emigráns lengyelek elkéstek Moszkvában is, Berlinben is. A lengyel kérdést a most keleten folyó hatalmas hadjárat végkimenetele dönti majd el és pedig — amiben rendületlenül bízunk, — nem Moszkva szájaíze szerint.

A keleti nagy mérkőzés

külső képe július negyedik hetében ugyan nem mutat olyan fejlődést, amely ezt a derűlátást igazolná. A nagy orosz támadás, amely most már a Dnyesztertől délre a magyar arcvonalra is kiterjedt, ezen a héten is állandóan tért nyert nyugati irányban. Az általános helyzetre való tekintettel a Kolomea—Stanislau vidékén harcoló 1. honvéd hadsereget is hátrább fekvő előkészített állásokba kellett tervszerűen visszavonni. Az új állások elleni első erős szovjetrohamok meghiúsultak. Egy átmenetileg elvesztett magaslati állást, vitéz Kozma István vezérőrnagy személyes vezetése alatt megindított ellentámadás ismét visszafoglalta. A Dnyesztertől északra és a Bug középső folyása között az oroszok támadása változatos és igen elkeseredett küzdelmek után elérte, sőt helyenként átlépte a San folyót és elérte a Visztula középső folyását, megközelítette Varsót és Siedlicet. Lemberg, Lublin és Breszt városokat többnapos hősies ellenállás után fel kellett hagyni. A Bugtól északra egészen a Finn öbölig számtalan szovjettámadás omlott össze. Egyes helyeken azonban a vörösök támadása lassan-lassan mégis tért nyert s ezért a németek Bialisztokot, Dünaburgot, Osztrovot, Pszkovot és Narvát arcvonalrövidítés érdekében kiürítették. Ezen az északi arcvonalszakaszon a vörös haderők legmélyebben Kovnón át Schaulenig nyomultak előre, be is hatoltak a városba, de ellentámadás ismét kivetette őket. Az éremnek ez az egyik oldala és szovjetorosz szempontból ez az oldal feltétlenül fényes. Az érem másik oldalán állnak azok a veszteségek, amelyeket az oroszok a támadásaik során elszenvedtek. Csupán Lemberg és a Dnyeszter között egyetlen német hadsereg arcvonala előtt 10 nap alatt 553 harckocsi volt a veszteségük. Az arcvonal északi szakaszán 1 hónap alatt 924 szovjet páncélos pusztult el. Északon — Narvánál — az oroszok már a finn arcvonalról elvont elitkötelékekkel operálnak. A német légi haderő hetenkint több száz harckocsit és löveget és néhány ezer járművet pusztít el és sok utánszállító központot sujt megsemmisítő hatással. Bizonyosra vehető ezért, hogy a vörös hadseregnek ez a mostani, — eddigi legnagyobb — erőfeszítése is ki fog fulladni és az irányítást újra át fogja venni a német véderő.

A normandiai csatában

az 1. amerikai hadsereg június 24-én St. Lotól északnyugatra és Carentantól délnyugatra hatalmas támadást indított. Az első napon a németek az egész vonalon visszaverték ezt a támadást. Bombaszőnyegek és pergőtüzek után az amerikaiak másnap megismételték támadásukat és nagy veszteségek árán átlépték a St. Lo—Periersi utat, majd a következő napokon Canie irányában 6 km. mély betörtést értek el. Folytatólagos támadásaik St. Lotól keletre csak helyi eredményekre vezettek. ellenben a várostól nyugatra helyenként felszakították a német védőállásokat és azoknak némi visszavételét erőszakolták ki.

Az 1. angol hadsereg napokon át tartó nagyszabású előkészületek után július 25-én Caentől délre megindította várt nagy támadását. Ez a támadás tökéletes kudarccal végződött. A borzalmas tűzelőkészítés után rohamra indult brit erőknek sikerült ugyan néhány községet átmenetileg elfoglalni, de a német ellentámadás viharos lendülete még aznap kiindulási állásaiba űzte vissza a briteket, akik azután július 28-ig bezárólag nem is mertek újra támadni. A két angolszász hadsereg ezekben a harcokban 162 harckocsit veszített. A német légi haderő több éjjelen támadta az angolszász hídfőt igen eredményesen.

Nagyban és egészben a helyzet a normandiai harctéren nem változott.

Az angolszászok tengeri veszteségei

ezen a héten nem voltak szembetűnők. Igaz, hogy sok eredmény végleges megfigyelését a hajók elkódosítése akadályozta meg. Csak 2 gyorshajó és 2 összesen 10.000 tonnás szállítóhajó elsülyedését lehetett kétségtelenül megállapítani. Megsérült azonban 1 csatahajó, 2 cirkáló, 5 romboló, 5—6 gyorshajó és 5 szállítóhajó 30.000 tonna tartalommal is.

A légi háború

eseményeiből első sorban ki kell emelnünk a Budapest ellen július 27-én indított terrortámadást, amelynek során 80 magyar élet veszett el és több anyagi kár keletkezett. Az amerikaiak 29 gépet veszítettek. Több légi támadás irányult román, német és nyugati, valamint olasz területek ellen. Az angolszászok ezekben a harcokban az utóbbi héten 338 gépet veszítettek el. A német megtorló fegyver továbbra is erőteljesen és eredményesen működött, főként Nagy-London területén.

Olaszországban

Alexander tábornok hadseregei óriási túlerejük és hatalmas légi fölényük ellenére július negyedik hetében nem sok babért arattak. Livornonál a német utóvédek az Arno mögé vonultak vissza. Egyébként az angolszászok támadásai Pisa előtt, Pontederanál, Poggibonsinál, Arezzotól északra, Citta di Castellonál, valamint az adriai parti szakaszon teljesen meghiúsultak.

Az angolszászok július 25-én nagy támadást indítottak Firenzetől délre. Ez a támadás csak rendkívül nagy véres veszteségek árán tudott egészen csekély teret nyerni. A július 28-án megindított második firenzei nagy támadást, — amelyben 8 angolszász hadosztály küzdött — a német védelem teljesen visszaverte. A könnyebben megsebesült Kesselring vezértábornagy továbbra is parancsnokol és éltető lelke sok próbán átesett hadosztályainak.

Összefoglalás

megállapíthatjuk, hogy nyugaton, délen és a levegőben — utóbbinál főként a V.-1-re tekintettel — a helyzet általában megnyugtató. Keleten azonban a válság még nem mult el, sőt — kivált a lengyel térben — még ki is éleződött. Minden okunk meg van ezért arra, hogy magyar részről a háborút és annak erőfeszítését az eddigieknél még komolyabban vegyük és minden hiányt fokozott munkával és helytállással pótoljunk. A termelő és küzdő erők totális mozgósítása és latbavetése ma a magyar élniakarás parancsszava.

v. Z. E.

AZ ELSŐ HITELES ÉS SZENZÁCIÓS FELVÉTELEK A V.1. HALÁLOS SZÁRNYALÁSÁRÓL LONDON FÖLÖTT!

Az Associated Press hírügynökség riportere készítette a képeket Londonban, az alkonyati égen közeledő szárnyas bombáról, amely tűzcsóvát vonva maga után, szürke árnyként suhan, félelmetes zúgással, megállíthatatlanul, célja felé . . . ←

LEFELÉ HAJLIK MÁR a szárnyas bomba röppályája, az önműködő kormányszerkezet a cél fölött a föld felé irányítja a V.1. orrát . . . Néhány pillanat multva a londoniak hallják a hetek óta kegyetlenül ismerőssé vált, iszonyú dörrenést az óvóhelyeken s tudják: megint romokba omlott a megtorlás acélöklének csapása alatt egy épülettömb vagy kigyúlt egy katonai raktár . . . ↓

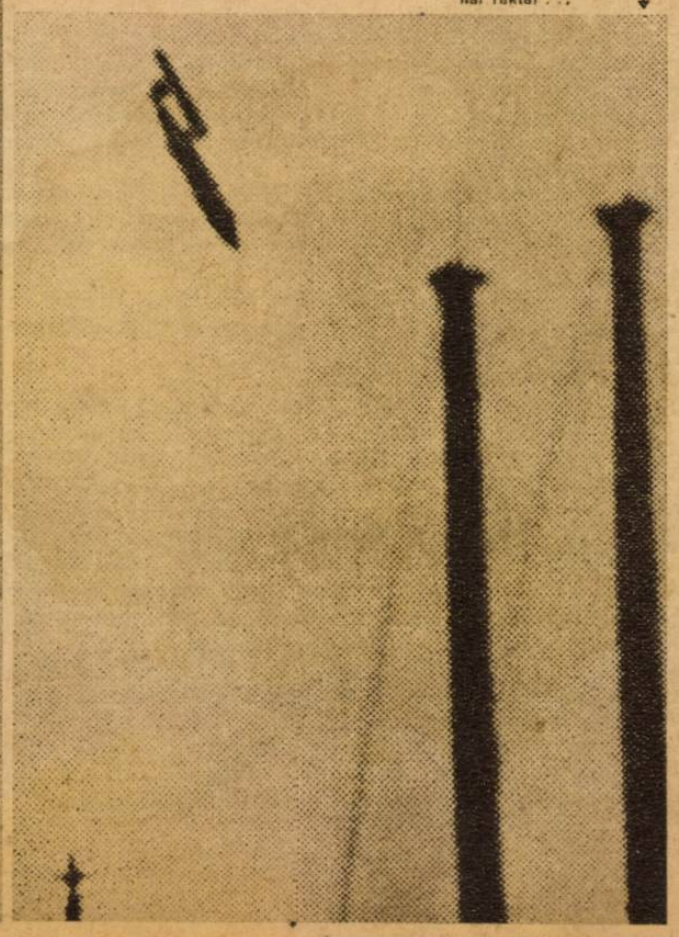

Tarnopolból indult el...

DÖVÉNYI NAGY LAJOS KORTÖRTÉNETI REGÉNYE

(102.)

A padsorok zsúfolásig megteltek, s az elnöki csengő szavára minden moraj elnémult. A szokásos bejelentéseket is oly némán vette tudomásul a Ház, mint ahogy az országgyűlést feloszlató kéziratokat szokták csak, s odafent a karzaton látcsöveket szegeztek a népes mezőny felé.

— Ott jön... — mutogattak lefelé.

Moraj zúgott a magasban, a tekintetek rátapadtak egy élesen rajzolt arcra, mely ott mozgott a különféle ábrázatok között, s mégis, akkor is magára vonta volna a figyelmet, ha száz más honatya közt ül, annyira sugárzott róla a kivételes egyéniségek varázsa...

— Gömbös...

Az elnök olvasott valamit, de már nem reá, hanem a képviselőre hallgattak, aki néma mozgásával is beszélt az ülésteremnek, a karzatnak.

Juda mohón raktározta emlékezetébe a fajvédő vezér alakját. Soha nem látta még életben, fényképeiről ismerte csak, de nem ilyennek képzelte. Teátrális, ünnepélyes megjelenést várt, s ahelyett csaknem lomhán mozgott a padok széles csíkjai közt, hanyagul zsebre dugva kezét, s arcán őszinte, csaknem gyermeki derű ömlött el.

Ez egy félelmetes ember?

Megállt a helye mellett, s végignézett a Házon. Most, ebben a tekintetben volt valami csontot fázlaló. Vele szemben az óriási tömeg, az egész kormánypárt, s ő, néhány híve között, mégis úgy nézett erre a rengeteg emberre, a győzelemnek, a fölénynek olyan sugárzó tudatával, hogy aki látta, soha életében nem felejthette el ezt a tekintetet.

Krausz Simon göndör feje előrehajolt, a párkányon túlra. Ő ült Juda mellett, — avatott cicerone, — s magyarázott. Mindenkit ismert, aki számított a Házban, a nevesebb képviselőket, s természetesen a minisztereket. Gömbös már beszélt, de ők egyelőre nem figyeltek a szónokra, aki halkan kezdte, csaknem hangsúlytalan nyugalommal, szenvedély nélkül; csupán az s-eket szűrte fogai között úgy, mintha nagyon távol egy elemi erejű vizesés suhogna. Ebben a hangban rejlett valami fenyegető.

A padok még csendesek voltak. Sem a helyeslés, sem az irányított ellentmondás hullámai nem tornyosultak fel, a kormánypárt mungói a vezéreket nézték, azok arcáról igyekeztek leolvasni: mikor kell beavatkozniok, szelíd helytelenítéssel, vagy a padot csapkodó haraggal.

— Az a kövér, ott a pad szélén, kicsoda? — kérdezte Juda egy izgága honatyára mutatva, aki alig türtőztette már magát. Szemben ült az egyik miniszterrel és tekintetével bűvölte, minden áron el akarta fogni pillantását. Kezét már készen tartotta, félig ökölbe szorítva, hogy lecsapjon, — felháborodott és guvernamentális honfi, — amit ezt a nagyhatalmú úr szemeláttára cselekedheti.

— Ügyes ember, — mosolygott a bankár — neki van ebben a teremben a legtöbb igazgatósági tagsága. Talán hetven, vagy nyolcvan. Szakértő a textilben, vasban, szénben, a gyapjúkártolásban és a bauxitbányászatban. Mutogatni kéne, az ő utolsó polihisztor Magyarországon. Természetesen ártalmatlan... Aminthogy nagyjából mindannyian azok, pár ember kivételével, dehát mit számít az a többséggel szemben?

Néhányan már kiáltozni kezdtek, de nem a kormánypárt padjaiból, hanem azon az oldalon, ahol a szónok állott.

— A szociáldemokraták, — intett Krausz Simon. — Tudja, ezek olyanok, mint a házőrző kutyák, már akkor csaholnak, mikor a veszedelem a kert alatt jár és a gazda szunnyad az eresz alatt a bundában.

— De hiszen ők ellenzékiek...

A bankár bólintott:

— Persze. De vannak kérdések, amelyekben nagyon jól egyetértenek az urakkal itt, ezen az oldalon.

Juda tünődve nézte a kavargó képet, a jövő-menő képviselőket, akik egyik padtól a másikig sétáltak, lehetőleg a miniszterek szeme előtt, nagyokat hajolva a bársonyszék felé, a folyosóra vezető ajtókon a neszfogó plüssfüggönyök lebbenését, amint bekukkantottak mögülük a honatyák, tájékozódni és vigyázni, nehogy lekéssenek a szavazásról, az egyetlen ténykedésről, mely törvényhozói munkásságukban lényeges volt.

Eszébe jutott az a másik országgyűlés, melyet ugyanerről a karzatról nézett, nem is olyan sok idővel ezelőtt, Reményi Andor oldalán. Akkor is így magyarázta neki a gúnyos, okosarcú forradalmár a szeme előtt lejátszódó események lényegét, legfeljebb több lenézéssel a hangjában, mint ahogy most a bankár teszi. Krausz Simon láthatóan elégedett mindazzal, amit a márványfalú teremben, a könnyedén égnek szökkenő boltivek, színes ablakok és faragott padok közt lát, Andor viszont megvetette és gyűlölte a parlamentarizmus, — mint mondogatni szokta — rothadt kiállítását. A kettejük felfogása, gondolkodása közt lévő különbség volt az ellenkező állásfoglalás oka. Akkor igazat adott Andornak, — tájékozatlan senki, — most azonban habozás nélkül csatlakozott a bankárhoz, aki jóindulatú derűvel, sőt elégedetten szemlélte a tisztelt Házat. Ó, hogyne... Amíg a padokban az igazgatósági tagságokat gyűjtő képviselők ülnek, addig nem lesz semmi baj, nem ágaskodhatik semmiféle felforgató szándék, s ezt a Gömböst is elnémítják, túlkiabálják pár emberével, leszavazzák, mozgolódásuk annyi, mintha egy gyermek vesszővel megcsapja a tenger vizét.

S ha beszélnek is? Ki hallja meg? Az Országban nem tud szavukról senki. Nincs lap, mely harsány tölcsérül szolgálna s továbbítaná gyalázkodását, vádjait ennek az embernek, aki boltozatos homlokával, a pad fölé feszülő mellével, — úgy áll ott, mintha szét akarná dönteni az egész termet, — éppen arról beszél, hogy a kormány elsikkasztotta a szegedi gondolatot.

— Hallja? — súgta Krausz, — most kezd majd érdekes lenni.

Juda nem ért rá felelni, mert a padok felzúgtak. Egy emberként mondtak ellent a képviselők, akik az imént még békésen ültek helyükön, szomszédjukhoz bizalmasan hajolva, a szónokra nem is figyelve, most kivörösödött arccal csapkodtak a levegőben, hadonásztak öklükkel fenyegetőn a viharban komolyan álló felé.

— Nem vicces, mondja? Mint egy színház, ahol a kórus a karmester intésére bevág...

Valóban, mindössze annyi történt, a vihar azért tarajosodott fel, mert az első sorban, a vidékies bajuszú földmívelésügyi miniszter mögött egy úr megcsóválta fejét, helytelenítőn.

— Hogy mondhat ilyet!

— Talán maga a szegedi gondolat szabadalmazott magyarázója?

— A mi programunk a szegedi gondolat!

Ezek és ilyen kiáltások kavarogtak a művihar-ban, mely fölött olimpusi Zeusként, isteni nyugalommal trónolt az elnök, mosolyogva, egy darabig eltűrve, hogy a hosszú ideig csendben ült honatyák rakoncátlankodják ki magukat, aztán megrázta csengőjét:

— Ne méltóztassanak a szónokot zavarni! — hangzott figyelmeztetése, de mintha a csillapító szavak csak a tűzre öntött olaj lettek volna. A kormánypárt megrészegült önnön hatalmától, a soha fel nem szólalók mintha most akarták volna megszolgálni tiszteletdíjaikat, a gyámoltalanok érezték a tömeg erejét s harciasakká váltak.

Már a viharcsengő zúgott, túlcsörömpölve a közbeszólókat, akik lassan maguktól is megelégelték a tüntetést.

A szociáldemokraták némán nézték az összecsapást Gömbös hívi és a kormánypárt között. Őket ez a testvérvillongás nem érdekelte, az eszme, mely fölött egymás felé zúdultak haragjuk hullámai, az ő számukra semmit se jelentett, ha csak nem gyűlöletes gondolatot.

Gömbös tovább beszélt. Mint egy vádló, aki az áldozat teteme fölött a gyilkosra mutat, úgy kérte számon az elsikkadt tetteket, sorolta fel a bűnöket és visszaéléseket.

— Mért nem hallgattatják el, hiszen ez egy veszélyes ember... — sugta oda Juda szomszédjának.

— Szabad ilyeneket mondani?

— Itt mindent szabad...

A zsidókról beszélt a szónok, s most már a szociáldemokraták vették át a közbeszóló kórus szerepét. Ők kiáltottak feléje ingerült mondatokat, s olykor-olykor a kormánypártról is a túlbuzgók.

— Ugyan, kérem, hol vagyunk már ezektől a dolgoktól! — legyintett az egyik kormánypárti pad széléről Fenyő Miksa, akit Juda csak most fedezett fel. Az okos Fenyő, a nagy irodalombarát, a gyárosok bizalmi embere, aki a díszes teremben a magyarországi ipar véleményét hallatta.

Az a kövér képviselő, akit a bankár az imént az igazgatósági tagságok gyüjtőjének mondott, hirtelen beavatkozott:

— Gramofonlemez! — süvöltötte, — ezt már sokszor hallottuk! Mást nem tud mondani?

— Te hány zsidót védel ott? — mutatott rá mbös egyik híve. — Hogy osztozol Fenyő Mik-al?

— Ilyenkor az igazgatósági tagságokat, a vállalatok címét is be kell mondani, Isti, — tette hozzá egy másik, — hátha felemelik a tantiemet!

A komor hangulat feloldódott. Nevettek a közbeszóláson, még a kormánypárti padokban is, de csak illedelmesen, lehajtott fővel, nehogy az a látszata legyen a dolognak, mintha egyetértene a derülő honatya az ellenzék legkellemetlenebb csoportjával, a fejvédőkkel, ezekkel a mezítlábasokkal, akik Don Quijote módjára vívják szélmalomharcukat.

Ugyan, mit is kell már itt fajvédeni?

A tisztelt Házban alig van zsidó, no, ugyan a szociáldemokraták közt akad, nem is egy, még hozzá elég csunya példányok, dehát azok nincsenek benne az egységben. Az egység, tömör sorokban, itt ül a bársonyszékek mögött, s csupa jó magyar mindenki... A szélsőségek kora lejárt, most a konszolidáció idejét éli az ország, az építését, s mire való azt mindenféle jelentéktelen kérdések hánytorgatásával megzavarni?

Zsidókérdés? Hol vannak már a zsidók régi hatalmuktól? A nagy vállalatok igazgatóságában csupa megbízható, konzervatív mágnás ül, csupa fontolva haladó képviselő. Balra tolódás, forradalmi szellem? Hát nem azért ül itt ez a mindent elsöprő többség, hogy ilyesmit megakadályozzon? Ha szavazni kell, feljönnek Pestre a mezei hadak is, a kordiális férfiak, akik rendszerint csak az illetmények kiosztása közeledtével mutatkoznak, de ha baj volna, egy sürgönnyel behívhatók.

— Menjünk, ez már nem lesz érdekes... — vonta félre száját Krausz Simon. — A mai vihar elmarad... Pedig azt mondták nekem, hangos komédia lesz, Gömböst letorkolják, az egész pártját nevetségessé teszik.

— Hátha ezután jön még a java?

— Nem, hiszen a beszédnek mindjárt vége, ha eddig semmi sem történt, akkor elmarad az akasztás.

Egy pillantást vetettek még az ülésteremre, melyen a részvétlen nyugalom kezdett urrá lenni, aztán távoztak. Juda a lépcsőn, míg lefelé haladtak, azt kérdezte a bankártól:

— Miért nem némítják el ezt a Gömböst? Hiszen olyan kevesen vannak mellette, igazán nem volna nehéz. Mit akar ez? Mi kéne ennek, hogy ilyen hangos?

Krausz Simon fejét ingatta:

— Ez, kedvesem, nem olyan fajta... Ezt nem lehet igazgatósági tagságokkal elhallgattatni. Azt hiszi, nem próbálták már ezt meg mások? Hogy ez nem jutott eddig senkinek eszébe? Nem kell neki... Nem érdekli a pénz... Bolond... Vagy fanatikus, — egyre megy... Ez a parasztot akarja boldogítani.

— És azért zsidózik?

— Persze... Ebben az országban, ha valaki boldogítani akar valakit, mindig azzal kezdi, hogy ki a zsidókkal, le a zsidókkal. Ez a boldogság első feltétele. Mint az evésé az étvágy.

Gúnyosan vállat vont s hozzátette:

— Valljuk be, van is valami igazuk... Nagyon sokan nyüzsgünk itt, s mindnyájan igen gyorsan akarunk borzasztó gazdagok lenni. Nem vagyunk rokonszenves fajta.

Ezt a megállapítást Juda nem most hallotta először, ily fölényes őszinteséggel. Szinte szóról-szóra így mondta Andor is, amikor arról faggatta: mért nézik le, mért gyűlölik a zsidót oly engesztelhetetlenül.

— De ez nem az ország véleménye, kérem!

— Azt hiszi, hogy nem? Ki kérdezi az országot?

— Hát akkor miért oly kicsiny a pártja?

A bankár harsányon kacagott. Kint álltak már a téren, melynek tulsó felén, fehér márványba faragva, tragikus, magvető mozdulattal Kossuth szobra ragyogott a déli napban.

— Látta már maga, hogy megy itt egy választás? Tudja maga, mi az a hideg terror? Hajaj! Tudja, mit? Én nem kívánom, hogy egyszer a nép csakugyan úgy szavazzon ebben e kérdésben, ahogy akar... Kiderülne, hogy az izgága Gömbösnek van igaza, higyje el...

— Mi haszna van abból, hogy kiabál? Nem látja, hogy elmult már az a világ, mikor divat volt a zsidózás? Ha hallgatna...

Krausz Simon félbeszakította:

— Mondtam már, hogy nem érdekli a pénz. Tudja, hogy a villanyszámlát nem bírja kifizetni a pártja és a helyiség bérével is adós? Ezek olyanok, mint a középkori szerzetesek, vagy a remeték: szenvedélyesek és vakbuzgók.

A bankár autója melléjük kanyarodott.

— Tessék... — intett Krausz, — mehetünk...

A Ligetbe vitették magukat, ott volt ebéd-programjuk, s ezt a rövid látogatást úgy tették a képviselőház karzatán, mint ahogy egy pohár étvágygerjesztőre leültek volna a Ritz hűvös halljában. Jó hangulatot teremtett, jó, meleg, bizakodó hangulatot támasztott bennük az, amit láttak és hallottak.

(Folytatjuk.)

MAGYAR FUTÁR. Politikai hetilap. A szerkesztésért felel: DR. RAJNISS FERENC főszerkesztő. A kiadásért felel: Grátzer Antal. Szerkesztőség: V., Gr. Klebelsberg-utca 29. Telefon: 120-856. Kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-körút 19. Telefon: 132-883, 139-926. — Előfizetési ár egy évre 20 P, félévre 10 P, negyedévre 5 P. Egyes szám ára 40 fillér. Csekkszámla: 21.363. Kéziratok, képek, rajzok megőrzését vagy visszaküldését a szerkesztőség és a kiadóhivatal nem vállalja. — Nyomatott a Stádium Rt. mélynyomó-körforgógépein. Budapest, V., Honvéd-utca 10. Felelős: Győry Aladár igazgató.

ÖRDÖG NEVET...

...d írja: „A sírkeresztek sora egyre hosszabb lesz a Csatornán túl...“

PARTIZÁNOK EGYMÁS KÖZÖTT

— Mond csak Imenjak, mi a nyavalyáért harcolunk mi tulajdonképen? Jugoszláviáért, Angliáért, vagy Szovjet-oroszországért, vagy csak azért, hogy a népbiztos elvtársak tarkón ne lőjjenek bennünket?...

Bl.

AMERIKAI BÉKEBOMBA

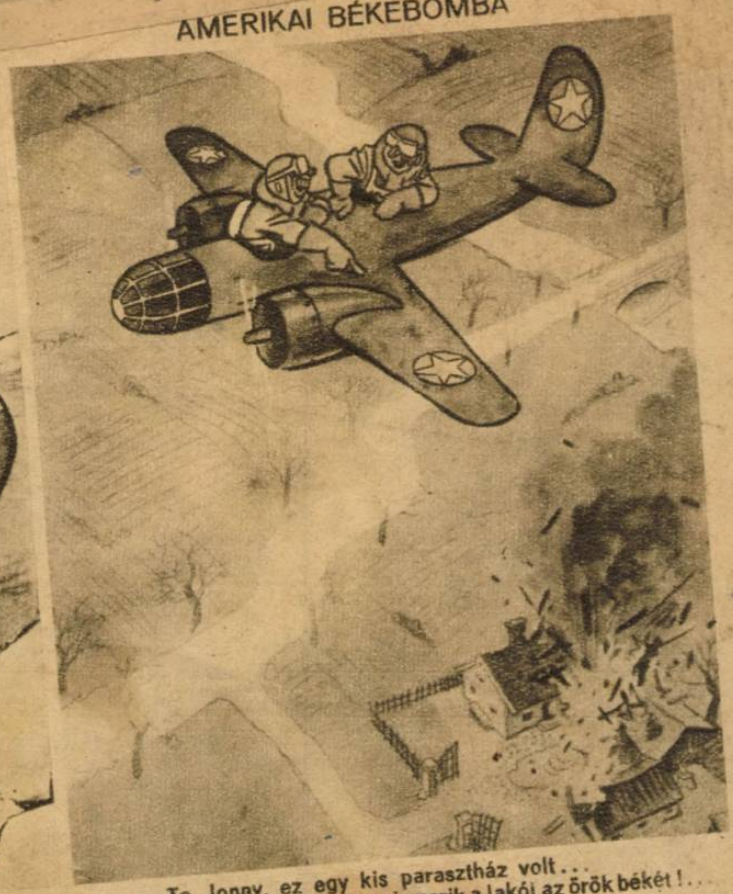

— Te Jonny, ez egy kis paraszthaz volt...
— Nem baj, legalább megismerik a lakói az örök békét!..

A NAGYREMÉNYŰ IFJÚ:

— Tátilében én ki akarok keresztelkedni!
— Izsókám te még fiatal vagy az efféléhez.
— De Tátikám egyszer csak el kell kezdeni az üzletet?!... →

VÉRBŐL ARANYAT!...

ANGOL ÁLDOZAT MOSZKVA PARANCSÁRA

AZ »ELNYOMOTT« ZSIDÓK BUDAPESTEN

— elnyomják mindennap pontosan 11 órákor a piacról a kereszténveket!... ↓

LÉTSZÁMCSÖKKENTÉS:

— Te Dolfi, te nem hordod a csillagot?
— Mi a sárgaságnak hordanám? Még feltűnik, hogy mennyien vagyunk Pesten...

LÁNGSZÓRÓVAL ÉS KÉZIGRÁNÁTTAL A SZOVJETFRONTON